

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 419/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 239/2011 zo 14. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 239/2011 zo 14. novembra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

Zo sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmluvy o úvere uzavretej v sťažnosti konkretizovaným dlžníkom úver, ktorý bol povinný jej vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník dobrovoľne nepristúpil k úhrade svojich záväzkov, jeho pohľadávka voči sťažovateľke sa stala splatnou a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverovej zmluve obsahujúce aj rozhodcovskú doložku bolo sťažovateľkou začaté rozhodcovské konanie pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava. Rozhodcovský rozsudok tohto súdu bol exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu.

V priebehu exekučného konania okresný súd uznesením sp. zn. 37 Er 1580/2006 z 29. marca 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím zrušil označené uznesenie okresného súdu v časti, v ktorej vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a v časti, ktorej okresný súd návrh na zmenu súdneho exekútora zamietol, napadnutým rozhodnutím odmietol. Krajský súd druhým výrokom napadnutého rozhodnutia návrh na prerušenie konania zamietol.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakovala právne závery v rozhodovacej činnosti okresného súdu a krajského súdu, ktorým vytkla ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich a zároveň poskytla ústavnému súdu na zváženie vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na jej právnu vec.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutie krajského súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, konkrétne jeho prvým výrokom, keďže v sťažnosti nie je zmienka ani náležitá

argumentácia o tom, že sťažovateľka svoju sťažnosť smeruje aj proti druhému výroku napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti a jej prílohy – napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že sťažovateľka pri svojej argumentácii, ktorá smeruje proti protizákonnému a protiústavnému zastaveniu exekučného konania z dôvodu jeho neprípustnosti, opomenula fakt vyplývajúci z prvého výroku napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý znie: *„Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 37 Er/1580/2006-19 zo dňa 29.03.2012 v časti, v ktorej súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie, v časti, v ktorej súd návrh na zmenu exekútora zamietol, odmieta.“* Krajský súd jej návrhu na zrušenie odvolaním napadnutého výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie vlastne vyhovel. Čo sa týka druhej časti výroku, ktorým krajský súd odmietol odvolanie smerujúce proti výroku okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora, k uvedenému výroku ústavný súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, v ktorej sťažovateľke odôvodnil svoju právnu úvahu, že *„rozhodovanie súdu o návrhu na zmenu exekútora upravuje § 44 ods. 8 a ods. 9 Exekučného poriadku. Rozhodnutie súdu o návrhu na zmenu exekútora je preto rozhodnutím v exekučnom konaní vydaným podľa Exekučného poriadku. V ustanovení § 44, ale ani v žiadnom inom ustanovení Exekučného poriadku v znení platnom v čase rozhodovania súdu prvého stupňa sa výslovne neuvádzala prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu. Vzhľadom na uvedenú zásadu odvolanie proti nemu nebolo prípustné.“*

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p., odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak...“.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že podľa vtedy platných a účinných právnych predpisov odvolanie proti takémuto zamietnutiu návrhu na zmenu súdneho

exekútora nebolo prípustné, preto konštatuje, že krajský súd túto časť výroku náležite a ústavne konformne odôvodnil.

Ústavný súd v nadväznosti na svoje zistenia poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Ústavný súd tak dospel k záveru, že predmetnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (výrok rozhodnutia).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnenej nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014